

SIMON BETTINA

Tiszta

A legjobban azt szeretem, amikor ki van előttem nyitva egy kötetnyi vers,
és az nem a Pilinszky-összes.

Hanem bármi, amit nem olvashattam még.
Ilyen lenne, ha anyámnál kéztisztító gélt hagynék,
és megtalálná. (Mondjuk a fürdőszobában –
ez persze fölösleges, mint Pilinszkytól
idézni egy Petrit idéző versben.)

Felnyitná a tetejét, és nem értené,
ilyen anyagba még nem nyúlhatott.
Talán ezzel tudnék neki a leginkább örömet okozni,
mert azt szokta hazudni, hogy neki az én vagyok.
Kíváncsi vagyok, mondaná-e ezek után, hogy
a legnagyobb öröme a kéztisztító, amit tőlem kapott.

De versekről akarok beszélni, azok
fontosabbak, vagy erről a furcsa,
gyorsan száradó anyagról. Tisztább
tőle a kezem, anélkül, hogy érteném az okát,
ezért viszem magammal, vagyis
pontosabban azért, mert megnyugtat.

Csakhogy olvasás közben néha
magamhoz nyúlok, és ilyenkor
nem a fürdőszobában vagyok általában.

Anyám meg végre beköltözhetne
valamelyik versembe, sok lehetőséget adtam rá
a Strand című kötetben. Előtte elbúcsúznék tőle,
és ez a találkozás pont olyan lenne, mintha először látnám,
mint kipróbálni a tisztítógélt kézmosás helyett.

Haszontalan munka

„Néha megijedek ha megszólalok” T. K.

Szeretem, ahogy nem pontosak a versek.
Szeretek télen poliésztert hordani.
Túl könnyen mondom ki, hogy abortusz,
vagy isten. Pedig vannak szavak, amiket csak
nehezen lenne szabad. A szárából is van könnyebb,
nehezebb. És egy nehéz száráról sem lehet könnyedén
beszélni. Nehéz dolgokról csak nehezen. Sőt. Az abortuszról
csak véresen. Lehetőleg az abortusz közben kell verset írni.
A csecsemőszínű (félreolvasás) ruha
sem a meztelenségre, hanem a születésre utal.
A születés sem szülés, új élet. Szépek az anyádról írt versek,
biztos szép nő lehetett. Még él. Utána már csak meztelen.

